Duhul Profeției: Timpul de întârziere și strigătul de la miezul nopții

Două Table ale lui Habacuc

Jeff Pippenger
2012-10-14

Un cuvânt de clarificare

Recent am început să pregătim transcrierea lucrării Cele Două Table ale lui Habacuc pentru a fi tradusă în diferitele limbi reprezentate pe website-ul nostru. Sarcina de a transforma o prezentare orală într-o prezentare scrisă este cu mult mai anevoioasă decât s-ar putea înțelege dacă cineva nu este familiarizat cu toate etapele prin care trebuie trecut pentru a transforma o prezentare orală într-o prezentare scrisă, împreună cu dificultățile inerente ale traducerii ulterioare a materialului în diferitele limbi de pe website. Tocmai am început redactarea editorială a primei dintre cele nouăzeci și cinci de prezentări și am descoperit încă o etapă prin care trebuie, de asemenea, să trecem. Ea are de-a face cu dezvoltarea progresivă a acestui mesaj din 1989 până în istoria noastră actuală.

În prezentările de acum aproximativ cincisprezece ani existau adevăruri care se aflau în stadiul lor infantil de înțelegere. Primul dintre acele adevăruri pe care trebuie să-l clarific este sosirea celui de-al doilea înger în istoria millerită. În acel timp înțelegeam că al doilea înger a sosit atunci când bisericile protestante au început să-și închidă ușile împotriva prezentării de către Miller a soliei primului înger, în legătură cu încheierea anului 1843. William Miller lucra pe baza unui calcul al timpului despre care credea că identifica faptul că anii lui 1843 au început la 22 martie 1843 și s-au încheiat la 22 martie 1844. El gândise că cele trei profeții care, în cele din urmă, au fost așezate pe cele două hărți sacre urmau să se încheie în anul 1843 și credea că acel an s-a încheiat la 22 martie 1844. El s-a înșelat în două privințe.

Cele trei profeții ale celor 1335 de zile din Daniel doisprezece, ale celor 2520 de ani ai „șapte vremi” din Levitic douăzeci și șase și ale celor 2300 de zile din Daniel opt au fost înțelese de Miller ca încheindu-se în martie 1844. După aceea, Domnul l-a călăuzit pe Samuel Snow nu numai să înțeleagă că profețiile nu se încheiau în 1843, ci în 1844; ci Snow a început, de asemenea, să aplice calculul timpului karait, care nu era aplicarea cronologică pe care o folosise Miller. Miller folosise calculul timpului rabinic, bazat pe echinocțiu, care întemeia anul de la o primăvară la alta.

Când prezentam Cele Două Table ale lui Habacuc, nu înțelesesem această realitate istorică și foloseam experiența lui Miller pentru a marca 22 martie 1844 drept sosirea celui de-al doilea și începutul timpului de întârziere. Am înțeles, și încă înțeleg, că sosirea acelui înger corespundea momentului în care protestanții au respins mesajul lui Miller al primului înger, iar pasajul următor era punctul meu de referință.

„În iunie 1842, dl Miller și-a ținut al doilea ciclu de prelegeri la biserica de pe strada Casco, în Portland. Am simțit că este un mare privilegiu să particip la aceste prelegeri; căci ajunsesem sub povara descurajărilor și nu mă simțeam pregătită să-L întâmpin pe Mântuitorul meu. Acest al doilea ciclu a stârnit în oraș mult mai multă agitație decât primul. Cu puține excepții, diferitele denominațiuni au închis ușile bisericilor lor înaintea dlui Miller. Multe cuvântări rostite de la diferitele amvoane au căutat să dea în vileag pretinsele erori fanatice ale conferențiarului; dar mulțimi de ascultători îngrijorați au participat la adunările lui și mulți nu au putut intra în clădire. Adunările erau neobișnuit de liniștite și atente.” Life Sketches, 27.

Am înțeles că închiderea ușilor pentru mesajul lui Miller a marcat începutul respingerii primului înger și, în acord cu înțelegerea lui Miller privind calcularea timpului după metoda rabinică / bazată pe echinocțiu, am presupus că 22 martie 1844 marca încheierea anului 1843. Prezentarea lui Miller la Portland, în iunie 1842, este în realitate un reper profetic care identifică o respingere progresivă ce s-a încheiat în cele din urmă la 18 aprilie 1844, dar la vremea prezentărilor nu recunoscuserăm aplicarea de către Samuel Snow a calculării timpului după metoda karaîtă.

Дар пешниҳоди аввалине, ки мо ба вироиш оғоз кардем, ман ба дарк расидам, ки он чи дар он вақт сабт шудааст, ба назар чунин менамояд, ки бо он чи мо ҳоло таълим медиҳем, мухолифат дорад. Ҳам дорад ва ҳам надорад. Ин танҳо таъкиде аст бар фаро расидани тадриҷии фаришта дуюм, ва ҳамчунин намунаест аз бозкушоии тадриҷии ин паём, чунон ки дар таърихи миллерӣ низ чунин буд. Ин ёддошти тавзеҳӣ бояд ба онҳое посух диҳад, ки бар сари муайян кардани 19 апрели соли 1844 ҳамчун нахустин ноумедии миллерӣ ва он чи дар гузашта таълим дода мешуд, пешпо хӯрдаанд.

„Prima și a doua solie au fost date în 1843 și 1844, iar noi ne aflăm acum sub proclamarea celei de-a treia; însă toate trei soliile trebuie încă să fie proclamate. Este tot atât de esențial acum ca oricând mai înainte ca ele să fie repetate celor care caută adevărul. Prin scris și prin glas trebuie să facem să răsune proclamarea, arătând ordinea lor și aplicarea profețiilor care ne aduc la solia celui de-al treilea înger. Nu poate exista a treia fără prima și a doua. Aceste solii trebuie să le vestim lumii prin publicații, prin cuvântări, arătând, în șirul istoriei profetice, lucrurile care au fost și lucrurile care vor fi.” Selected Messages, cartea 2, 104.

Cele două table ale lui Habacuc 2 din 95

Înțelegerea calendarului millerit și a timpului de întârziere

Në paraqitjen tonë të fundit, u ngrit pyetja se si 22 tetori 1844 mund të jetë dita e dhjetë e muajit të shtatë, nëse 22 marsi 1844 është dita e parë e muajit të parë. Milleritët në mars 1844 e keqkuptuan atë që ata besonin se ishte fundi i vitit 1843. Pas atij zhgënjimi, ata rishqyrtuan llogaritjen biblike të kohës. Kjo shpjegohet në librin e Gerhard Damsteegt-it, Foundations of the Seventh-day Adventist Message and Mission, veçanërisht në faqet 89 dhe 92. Kur ata besuan se 1843 kishte përfunduar, ata rivlerësuan dy përbërës të kuptimit të tyre të kohës: kalimin nga 1843 në 1844, dhe ditët që shënojnë fillimin dhe mbarimin e viteve, në mënyrë që të mund të llogarisnin ditën e dhjetë të muajit të shtatë.

De multe ori subliniez că de la 22 martie până la 22 octombrie sunt șapte luni. Nu sugerez că aceasta este Mișcarea Lunii a Șaptea, dar este interesant că milleriții credeau că data de 22 martie era semnificativă, iar aceasta constituie un reper mental util — șapte luni mai târziu te aduce la 22 octombrie. Acesta este un fapt.

Dezamăgirea și timpul de întârziere nu au fost împliniri ale unei profeții de timp, ci mai degrabă rezultatul unei neînțelegeri din partea milleriților. Neînțelegerea lor a împlinit timpul de întârziere și dezamăgirea; nu exista nicio profeție specifică care să afirme că timpul de întârziere avea să înceapă la un anumit moment. Credința lor că anul 1843 trecuse la 22 martie 1844 a produs dezamăgirea.

Damsteegt spune:

> Deși calculul caraimic, care indica sfârșitul anului iudaic la luna nouă din 17 aprilie 1844, era favorizat în principalele periodice millerite, majoritatea credincioșilor priveau spre 21 martie 1844 ca spre timpul revenirii lui Hristos. În afara mișcării millerite, data de 21 martie era bine cunoscută și exista o așteptare foarte generală a unei răsturnări totale a întregului sistem al adventismului la acea dată.

Am citit ieri că Miller aştepta acea dată. Majoritatea milleriţilor priveau spre acea dată, iar chiar şi oponenţii lor ştiau aceasta şi o urmăreau ca dovadă că milleriţii erau falşi. Aceasta era înţelegerea standard. După ce a trecut, au început să cerceteze mai îndeaproape profeţiile privitoare la timp, ceea ce i-a condus la 22 octombrie 1844. Aceasta oferă un punct de referinţă pentru întrebarea care a apărut ieri.

Vremea zăbovirii și prima viziune a lui Ellen White

Astăzi doresc să petrec mai mult timp examinând timpul de zăbovire. Acest lucru este important deoarece avem de-a face cu prima viziune a lui Ellen White, în care ea spune că lumina strălucitoare de la începutul cărării spre Cer era Strigătul de la Miezul Nopții, iar dacă tăgăduiești acea lumină, cazi de pe cărarea spre Cer. Încerc să demonstrez că Strigătul de la Miezul Nopții din viziunea ei cuprinde întreaga istorie a Soliei Îngerului al Doilea.

Eu, pessoalmente, não tenho dificuldade alguma em afirmar que o Clamor da Meia-Noite naquela visão, que está no início do caminho e projeta luz ao longo de toda a vereda, representa a história dos mileritas de 1840 a 1844. A dinâmica dessa história deve ser corretamente compreendida. O cumprimento do próprio Clamor da Meia-Noite ocorreu de 12 a 17 de agosto, quando a mensagem foi apresentada na Reunião Campal de Exeter, e então eles levaram a mensagem por cerca de dois meses — setembro e outubro, dois meses e cinco dias. Antes de 22 de outubro, estavam preparando-se para o retorno do Senhor. Esse período de dois meses é a história do Clamor da Meia-Noite. Contudo, não se pode compreender esse período sem entender os passos que conduziram a ele. Para mim, o Clamor da Meia-Noite é, mais especificamente, a história do tempo de demora, estendendo-se até 22 de outubro de 1844.

Gusobanura Amasengesho y’Abamarayika Batatu

Iată istoria perioadei 1840–1844. Există mai multe pasaje în Spiritul Profetic în care sora White ne spune că trebuie să știm unde să plasăm soliile. Când începi să plasezi soliile, îți dai seama că toate soliile ajung la un anumit moment în timp și, după aceea, sunt învestite cu putere.

Prvi anđeo dolazi 1798. godine, u vrijeme kraja, kada je Knjiga proroka Daniela otpečaćena i kada dolazi do umnožavanja znanja. Poruka Prvoga anđela osnažena je 11. augusta 1840. godine, kada je za cijeli svijet potvrđeno načelo dan-za-godinu, čime silazi anđeo iz Otkrivenja 10, koji simbolizira osnaživanje Poruke Prvoga anđela.

Al doilea înger sosește în iunie 1842. Am citit ieri că, în iunie 1842, domnul Miller și-a susținut al doilea ciclu de prezentări la biserica de pe strada Casco. Cu puține excepții, bisericile protestante și-au închis porțile. Astfel, în iunie 1842, sosește Solia celui de-al Doilea Înger, deoarece, atunci când o biserică protestantă își închide poarta împotriva Soliei Primului Înger, ea devine parte a Babilonului. Solia celui de-al Doilea Înger este o chemare de a ieși din Babilon. Ea este progresivă.

Sora White ne spune că, deși protestanții au început să-și închidă porțile în iunie 1842, chemarea de a ieși din Babilon — conținutul Soliei Celui de-al Doilea Înger — nu a început, de fapt, decât în vara anului 1844.

Mesajul celui de-al doilea înger sosește în iunie 1842 și este întărit prin mesajul Strigătului de la Miezul Nopții, 12–17 august 1844, la adunarea de tabără de la Exeter.

Al Treilea Înger sosește la 22 octombrie 1844, deoarece în acea zi se deschide calea către Locul Preasfânt, unde oamenii pot înțelege că Hristos este acum Marele Preot în Locul Preasfânt. Acolo este recunoscut chivotul legământului, iar în chivot se află Cele Zece Porunci. Când sora White a fost dusă în Locul Preasfânt și a privit la Cele Zece Porunci, ea a văzut că Porunca Sabatului strălucea deasupra celorlalte, marcând importanța Sabatului în Solia Celui de-al Treilea Înger. Va fi o probă cu privire la Sabat sau duminică. La 22 octombrie 1844 sosește conținutul Soliei Celui de-al Treilea Înger.

Una trăsătură a tuturor celor trei solii este aceea că, atunci când Solia Primului Înger a sosit în 1798, nimeni nu a înțeles-o. Domnul l-a ridicat pe William Miller pentru a fi mesagerul Primului Înger, dar abia în 1818 — douăzeci de ani mai târziu — Miller a început să înțeleagă solia. Solia sosește, dar este nevoie de timp până când poporul lui Dumnezeu o recunoaște, iar apoi ea este împuternicită.

Откривението на вестта на Втория ангел настъпва през юни 1842 година, но през 1842 година никой от милеритите не започва да нарича протестантските църкви Вавилон. Те все още не го разпознават. Едва през лятото на 1844 година започват да го разпознават и да призовават хората да излязат от църквите. Вестта идва, после бива разбрана, а след това бива овластена.

La 22 octombrie 1844, când Hiram Edson a avut viziunea lui Hristos trecând din Sfânta în Sfânta Sfintelor, ei au primit oarecare lumină cu privire la schimbarea slujirii lui Hristos. Dar, la 23 octombrie 1844, Hiram Edson nu era pregătit să scrie un articol sau să predice o predică despre duminică drept semnul fiarei. Ei nu au înțeles solia îngerului al treilea decât după acea perioadă de

timp.

Mesajul celui de-al Treilea Înger este împuternicit, după cum știu adventiștii de ziua a șaptea, atunci când celui de-al Patrulea Înger din Apocalipsa 18 i se alătură. Pentru cei care urmăresc aceasta prin LiveStreaming sau mai târziu pe DVD-uri, este posibil să doriți să argumentați cu privire la momentul în care cel de-al Patrulea Înger i s-a alăturat celui de-al Treilea, la 11 septembrie 2001. În acest punct, nu aducem niciun argument în această privință, dar nici nu o negăm: cel de-al Patrulea Înger se alătură celui de-al Treilea Înger odată cu prăbușirea Turnurilor Gemene, iar aici Mesajul celui de-al Treilea Înger este împuternicit.

Toate cele trei solii îngerești au aceste caracteristici: ele sosesc, sunt înțelese, iar apoi sunt împuternicite.

Cele Două Închideri ale Ușii și Curățiri ale Templului

În iunie 1842, o ușă a început să se închidă, marcată de faptul că bisericile protestante și-au închis porțile împotriva Soliei Primului Înger. La începutul acestei istorii, vedem o ușă închizându-se, iar la sfârșitul acestei istorii—istoria Celui de-al Doilea Înger—ușa se închide din nou, ușa către Sfânta Sfintelor, ușa din parabola celor Zece Fecioare.

Aceste două închideri ale ușii sunt importante de observat, mai ales dacă urmează să tratați cele două curățiri ale templului. Hristos a curățit templul de două ori când a fost pe pământ, iar Sora White ne spune că vor exista două curățiri ale templului la sfârșitul lumii, așa cum au fost și în vremea mileriților. Curățirile templului din timpul milerit pot fi marcate la închiderea ușii din iunie 1842 — prima ușă a templului, protestantismul — și la a doua curățire a templului, când curățirea templului mileriților este încheiată.

Vom privi timpul de întârziere. În această istorie a celui de-al Doilea Înger, timpul de întârziere începe la 22 martie 1844 și este încadrat de două curățiri ale templului. Aceasta este solia celui de-al Doilea Înger.

Aceasta este, de asemenea, istoria lui Ghedeon. Au existat două curățiri în istoria lui Ghedeon, care constituie unul dintre simbolurile celor două curățiri ale templului și ale soliei celui de-al Doilea Înger.

Timpul de zăbovire și strigătul de la miezul nopții în profeție

Să începem studiul nostru cu un citat din Spiritual Gifts, volumul 1, paginile 195–196. Cercetăm timpul de întârziere pentru a înțelege legătura lui cu Strigătul de la Miezul Nopții, deoarece nu dorim să respingem lumina Strigătului de la Miezul Nopții; dacă o facem, cădem de pe cărare în lumea rea de dedesubt.

Îngerii au fost trimiși să-l ajute pe îngerul cel puternic din cer, și am auzit glasuri care păreau să răsune pretutindeni: „Ieșiți din ea, poporul Meu, ca să nu fiți părtași la păcatele ei și să nu primiți din plăgile ei; căci păcatele ei au ajuns până la cer, și Dumnezeu Și-a adus aminte de nelegiuirile ei. Acest mesaj părea să fie un adaos la mesajul al treilea” — Acum, ea tocmai a citat Apocalipsa

18:4: „Ieșiți din ea, poporul Meu, ...” Și ea spune: „Acest mesaj părea să fie un adaos la mesajul îngerului al treilea și s-a unit cu el, așa cum strigătul de la miezul nopții s-a unit cu mesajul îngerului al doilea în 1844.”

Solia celui de-al Doilea Înger sosește în iunie 1842, iar Strigătul de la Miezul Nopții i se alătură în august 1844. Această revărsare a Duhului asupra acestei solii — chemarea de a ieși din Babilon — este istoria pe care sora White o folosește pentru a descrie istoria zilei de 11 septembrie 2001, când Solia celui de-al Treilea Înger este unită cu a celui de-al Patrulea Înger. Al Patrulea Înger este momentul când Îngerul Cel Puternic din Apocalipsa 18 coboară.

„Solia aceasta părea să fie un adaos la cea de-a treia solie și s-a unit cu ea, așa cum strigătul de la miezul nopții s-a unit cu solia celui de-al doilea înger în 1844. Slava lui Dumnezeu se odihnea asupra sfinților răbdători, care așteptau” — Asupra cui se odihnea slava lui Dumnezeu? Asupra celor răbdători — ce? Care așteptau. Sfinții răbdători, care așteptau. Bine? Sfinții care așteaptă; pentru că ne aflăm acum în istoria în care profeția spune: „Ferice de cel ce va aștepta și va ajunge la 1335. Deși vedenia zăbovește, așteapt-o.” Oamenii care vor primi revărsarea Duhului Sfânt sunt sfinții care așteaptă.

„Slava lui Dumnezeu s-a odihnit peste sfinții răbdători, care așteptau, și ei au dat fără teamă ultima avertizare solemnă, proclamând căderea Babilonului și chemând poporul lui Dumnezeu să iasă din el, pentru ca să poată scăpa de înfricoșătoarea lui osândă.” — Desigur, aceasta este în vremea noastră; însă sfinții care așteaptă în vremea noastră sunt prefigurați de sfinții care așteptau în istoria millerită pe care o analizăm.

„Lumina care a fost revărsată asupra celor ce așteptau a pătruns pretutindeni, iar aceia care aveau vreo lumină în biserici, care nu auziseră și nu respinseseră cele trei solii, au răspuns chemării și au părăsit bisericile căzute.” — Aceasta este: „Ieșiți din ea, poporul Meu!” Se vorbește aici despre aceia care ies din bisericile Babilonului în vremea noastră, de îndată ce Legea Duminicală va intra în vigoare în Statele Unite. Acestea sunt bisericile căzute, bisericile Babilonului.

„Mulți ajunseseră la vârsta răspunderii de când fuseseră date aceste solii, iar lumina strălucea asupra lor, și li se acordase privilegiul de a alege viața sau moartea.” — Acum ea spune că există astăzi oameni în bisericile protestante care au ajuns la vârsta răspunderii de la 22 octombrie 1844 încoace; și așa este. Oamenii din bisericile protestante de astăzi nu erau în viață atunci când Solia Celui de-al Treilea Înger a sosit în istoria millerită. Ei nu sunt ținuți răspunzători pentru respingerea pe care bisericile protestante au făcut-o în perioada lor de timp, iar acesta este un punct-cheie de reținut dacă veți studia vreodată modul în care istoria lui Hristos ilustrează sfârșitul lumii; pentru că, din punct de vedere tehnic, din punct de vedere profetic, Ierusalimul ar fi putut, ar fi trebuit să fie distrus în anul 34 d.Hr.

Чорсаду на зуун, өөрөөр хэлбэл 490 жилийн туршилтын хугацаа нь Даниел 8 болон Даниел 9-д тэмдэглэгдсэн 2300 жилийн дотроос иудейчүүдэд зориулан таслан тогтоогдсон байв. Тэр 490 жил нь МЭ 34 онд Стефаныг чулуугаар цохиж алснаар дууссан. Тэр үед эш үзүүллэгийн утгаар Иерусалим сүйрэх ёстой байсан боловч 70 он хүртэл сүйрээгүй. «Агуу тэмцэл» номд Эллен Уайт эгч тэр түүхийн талаар мөн адил зүйлийг хэлдэг. Тэрээр 34 оноос

өмнө Христ болон шавь нарын мэдээг сонсоогүй хүүхдүүд болон бусад хүмүүс байсан бөгөөд Бурхан Өөрийн өршөөлөөр Иерусалимын сүйрлээс өмнө тэднийг тэр мэдээтэй нүүр тулган учруулах хугацааг тэдэнд өгсөн гэж хэлдэг. Тэрээр, Христийн адил, Иерусалимын сүйрлийг ертөнцийн төгсгөлийн дүрслэл хэмээн тодорхойлдог.

Acea istorie prefigurează chiar istoria despre care vorbește ea. Când Legea Duminicală va veni în Statele Unite și mesajul va merge în cele din urmă la bisericile căzute, copiii lui Dumnezeu care se află acum în Babilon nu vor fi trași la răspundere pentru respingerea pe care au făcut-o bisericile lor sau strămoșii lor în secolul al XIX-lea.

> Mulți ajunseseră la vârsta răspunderii de când fuseseră date aceste solii, iar lumina strălucea asupra lor și li se oferise privilegiul de a alege viața sau moartea. Unii au ales viața și și-au luat poziția alături de aceia care Îl așteptau pe Domnul lor și păzeau toate poruncile Lui. A treia solie trebuia să-și facă lucrarea; toți urmau să fie puși la probă prin ea, iar cei prețioși urmau să fie chemați afară din comunitățile religioase. O putere constrângătoare îi mișcă pe cei sinceri, în timp ce manifestarea puterii lui Dumnezeu îi ține în teamă și înfrânare pe rude și pe prieteni, iar aceștia nu îndrăznesc și nici nu au puterea să-i împiedice pe cei care simt asupra lor lucrarea Duhului lui Dumnezeu. Ultima chemare este dusă chiar și la bieții sclavi, iar cei evlavioși dintre ei, cu exprimări smerite, își revarsă cântările de bucurie nestăpânită la perspectiva fericitei lor eliberări, iar stăpânii lor nu-i pot opri, căci o teamă și o uimire îi țin tăcuți. Se săvârșesc minuni puternice, bolnavii sunt vindecați, iar semne și minuni îi însoțesc pe credincioși. Dumnezeu este în această lucrare și fiecare sfânt, fără teamă de urmări, urmează convingerile propriei sale conștiințe și se unește cu aceia care păzesc toate poruncile lui Dumnezeu; iar ei vestesc pretutindeni a treia solie cu putere. Am văzut că a treia solie se va încheia cu o putere și o tărie cu mult mai mari decât strigătul de la miezul nopții.

În aceste două paragrafe, aceasta este a doua oară când ea a comparat istoria noastră de la Legea Duminicală de la sfârșitul lumii cu istoria Strigătului de la Miezul Nopții. Prima dată, ea spune că Îngerul Puternic din Apocalipsa 18 se unește cu al Treilea Înger, după cum Strigătul de la Miezul Nopții s-a unit cu al Doilea Înger. Deși ea se adresează în mod direct istoriei crizei Legii Duminicale, folosește în mod clar istoria celui de-al Doilea Înger ca punct de referință. Sunt istorii paralele.

> „Slujitorii lui Dumnezeu, înzestrați cu putere de sus, cu fețele luminate și strălucind de sfântă consacrare, au ieșit împlinindu-și lucrarea și vestind solia din cer. Sufletele care erau împrăștiate prin toate comunitățile religioase au răspuns chemării, iar cei prețioși au fost scoși în grabă din bisericile sortite pieirii, așa cum Lot a fost scos în grabă din Sodoma înainte de nimicirea ei.”

A cînd este vorba despre chemarea de a ieși din Babilon, fie la sfîrșitul lumii, fie în Solia celui de-al Doilea Înger, Lot este un simbol al acelei istorii și al nimicirii Sodomei.

Dacă înțelegeți corect Daniel 11, în versetul 41, Împăratul de la miazănoapte intră în țara cea slăvită și mulți sunt răsturnați, dar „aceștia vor scăpa din mâna lui: Edomul, Moabul și fruntașii copiilor lui Amon”. Moabul și Amonul sunt copiii celor două fiice ale lui Lot. Familia lui Lot îi reprezintă pe aceia care scapă din mâna papalității în timpul crizei Legii Duminicale.

Soră White folosește acest simbolism. Bisericile căzute sunt reprezentate prin Lot, iar cei prețioși au fost scoși în grabă din bisericile osândite, așa cum Lot a fost scos în grabă din Sodoma înainte de distrugerea ei. Poporul lui Dumnezeu a fost pregătit și întărit prin slava cea minunată care s-a revărsat asupra lor în bogată abundență, pregătindu-i să îndure ceasul ispitei. O mulțime de glasuri se auzeau pretutindeni, zicând: „Aici este răbdarea sfinților; aici sunt cei ce păzesc poruncile lui Dumnezeu și credința lui Isus."

În timp ce vorbește despre chemarea de a ieși din Babilon la sfârșitul lumii, ea folosește istoria Soliei Îngerului al Doilea din perioada millerită pentru a descrie această chemare. Solia Îngerului al Doilea este o chemare de a ieși din Babilon, iar această istorie prefigurează istoria crizei Legii Duminicale.

Unul dintre pasajele biblice pe care Ellen White le folosește pentru a descrie această istorie este relatarea despre Sodoma și Gomora. Vom citi din Geneza 19:1-11, care face parte din istoria lui Lot.

> Și au venit doi îngeri la Sodoma spre seară; iar Lot ședea la poarta Sodomei. Și Lot, văzându-i, s-a ridicat să-i întâmpine și s-a plecat cu fața până la pământ. Și a zis: „Iată acum, domnii mei, abateți-vă, vă rog, în casa robului vostru, rămâneți peste noapte, spălați-vă picioarele, apoi vă veți scula dis-de-dimineață și vă veți vedea de drum." Dar ei au zis: „Nu; ci vom rămâne în uliță toată noaptea." Însă el a stăruit mult de ei; și ei s-au abătut la el și au intrat în casa lui. Și le-a făcut un ospăț și a copt azime, iar ei au mâncat. Dar înainte de a se culca, oamenii cetății, chiar oamenii Sodomei, au înconjurat casa, de la tânăr până la bătrân, tot poporul din toate părțile. Și au strigat către Lot și i-au zis: „Unde sunt bărbații care au intrat la tine în noaptea aceasta? Scoate-i la noi, ca să-i cunoaștem." Atunci Lot a ieșit la ei la ușă și a închis ușa după el. Și a zis: „Vă rog, fraților, nu faceți una ca aceasta de rău. Iată acum, am două fiice care n-au cunoscut bărbat; îngăduiți-mi, vă rog, să vi le scot afară, și faceți-le ce va fi bine în ochii voștri; numai acestor bărbați să nu le faceți nimic, căci de aceea au venit sub umbra acoperișului meu." Dar ei au zis: „Dă-te la o parte." Și au zis iarăși: „Omul acesta a venit să locuiască aici ca străin, și iată că vrea să facă pe judecătorul; acum ne vom purta mai rău cu tine decât cu ei." Și s-au năpustit cu mare silnicie asupra omului, asupra lui Lot, și s-au apropiat să spargă ușa. Dar bărbații au întins mâna, l-au tras pe Lot în casă la ei și au încuiat ușa. Iar pe oamenii care erau la ușa casei i-au lovit cu orbire, de la mic până la mare, așa încât se istoveau căutând ușa.

Încercarea progresivă și timpul întârzierii

Sora White vorbește despre un proces progresiv de punere la încercare în vremea lui Hristos și în vremea milleriților, ilustrând pentru noi un proces progresiv de punere la încercare. În Early Writings, pagina 259, ea spune:

> „Cei care nu au vrut să primească solia lui Ioan Botezătorul nu puteau beneficia de învățăturile lui Isus și nici nu puteau beneficia de lucrarea de slujire a lui Hristos în Sanctuarul de sus." Apoi ea spune: „Cei care nu au primit solia primului înger nu puteau beneficia de solia celui de-al doilea înger și nici nu puteau beneficia de Strigătul de la miezul nopții."

În acel pasaj din Early Writings, 259, când ușa este închisă în timpul lui Hristos, iudeii se află în întuneric desăvârșit, în orbire.

Istoria millerită a Celui de-al Doilea Înger este istoria lui Lot. Cei doi îngeri vin în cetate (iunie 1842), Solia Celui de-al Doilea Înger sosește, iar Lot îi face să rămână peste noapte (Timpul de Întârziere). Urmează o judecată, iar apoi o ușă se închide (22 octombrie 1844).

Vom privi la o altă istorie biblică în care un timp de întârziere se aliniază cu istoria millerită, înainte de a reuni toate acestea.

Moise, Sanctuarul și Timpul de Întârziere

Următoarea istorisire este despre Moise primind instrucțiuni cu privire la construirea sanctuarului și Legea.

> „În ziua a șaptea, care era Sabatul, Moise a fost chemat să urce în nor. Norul cel des s-a deschis înaintea privirii întregului Israel, iar slava Domnului a izbucnit ca un foc mistuitor. «Și Moise a intrat în mijlocul norului și s-a suit pe munte; și Moise a rămas pe munte patruzeci de zile și patruzeci de nopți.» Patriarchs and Prophets, 313, 314.

Cei patruzeci de zile petrecute pe munte nu au inclus cele șase zile de pregătire.

În cursul acestei istorii, Moise a petrecut 46 de zile primind instrucțiuni cu privire la zidirea templului, în paralel cu cei 46 de ani dintre 1798 și 1844, când Domnul a ridicat templul millerit, și cu cei 46 de ani ai reconstruirii templului de către Irod, menționați în Ioan 2:20, precum și cu cele 46 de cromozomi ai templului omenesc. În timpul celor șase zile, Iosua a fost cu Moise, iar împreună au mâncat mană și au băut din pârâul care cobora din munte. Iosua nu a intrat în nor împreună cu Moise, ci a rămas afară, mâncând și bând zilnic în timp ce aștepta întoarcerea lui Moise, în vreme ce Moise a postit în timpul celor patruzeci de zile.

În timpul șederii sale pe munte, Moise a primit îndrumări pentru zidirea unui sanctuar în care prezența divină avea să fie manifestată în mod deosebit. „Să-Mi facă un locaș sfânt, și Eu voi locui în mijlocul lor” (Exodul 25:8), a fost porunca lui Dumnezeu.

Aici găsim numărul 46 asociat cu zidirea sanctuarului.

Vom citi din Exodul și vom observa un timp de întârziere în această istorie, întrucât el prefigurează timpul de întârziere din vremea lui Hristos, al milleriților și de la sfârșitul lumii. Timpul de întârziere creează cadrul care îngăduie ca Strigătul de la Miezul Nopții să fie proclamat și să dea naștere la două clase de închinători. Fără timpul de întârziere, dinamica acelei istorii nu ar fi prezentă pentru ceea ce Domnul dorește să împlinească la Strigătul de la Miezul Nopții. Trebuie să înțelegem ce reprezintă timpul de întârziere.

> ᎠᏂ ᏏᎦᏗ ᏗᏍᏓᏥᏓᏥᏍ ᏏᏍᏏᏍᏗᏍᏂ.Ꮹ ᏏᏂᎦᏂ, ᏗᏍᏂ.ᏍᏏ ᎤᏂᏢᏂᎤᏥ ᏥᏂᏂᏩ ᏗᏥ, ᏭᏥᏫ ᏂᏗ, ᏂᏍ ᏂᏍᏍᎦ, ᎦᏂᏫᏂᏙ, ᏂᏍ ᏂᏙᏗᏔᏏ, ᏂᏍ ᏗᏓᏍᏂᏣᏥᏢ ᏍᏥᎦ ᎦᏂᎤᎤᏍᏍ ᏗᏍᏂ.ᏭᏗᏥ; ᏂᏍ ᏥᏓᏍᏂᏍ ᏏᏍᏍᎦ ᎦᏥᏍᏂ ᏗᏥᏗᏥ . . . ᏂᏍ ᏗᏍᏓᏥᏓ ᏗᏂᏣᏂᏩ ᏗᏂᏣᏂᏩ ᏗᏂᏗ ᏗᏓᏗᏥ ᏫᏍ ᎤᏂᏢᏂᏩ ᏏᏍ ᏍᏫ ᏫᏍᏍᏍ ᏏᏥᏫᏂ; ᏂᏍ ᏂᏍᏫᏍᏍᏂ ᏗᏂᏗ ᏗᏓᏗᏥ ᏫᏍ ᏙᏥᏫᏗ ᏍᏥ ᏭᏍᏗᏂᏏᏂ.Ꮝ ᏏᏥᏫᏂ। ᏂᏍ ᏏᏎᏗ ᎦᏗᏣᏂ.Ꮧ ᏍᏥᎦ

𐤉𐤄𐤅𐤄 𐤁𐤄𐤓 𐤁𐤓𐤄𐤍, 𐤕𐤀 𐤅𐤄𐤁 𐤁𐤄𐤉𐤄𐤂 𐤕𐤌𐤄𐤅𐤄 𐤀𐤓 𐤉𐤄𐤁𐤅𐤄𐤉 𐤁𐤓𐤄𐤍: 𐤕𐤀 𐤁𐤄𐤁𐤁 𐤁𐤁𐤁𐤉𐤄.𐤂 𐤁𐤄𐤄𐤍, 𐤌𐤄𐤅𐤄 𐤋𐤄𐤄𐤄𐤌 𐤉𐤀𐤄.𐤉𐤁 𐤁𐤄𐤅𐤀𐤄 𐤁𐤓𐤄𐤍, 𐤄𐤄𐤄 𐤕𐤄𐤓 𐤁𐤄𐤌𐤁𐤄𐤍, 𐤕𐤀 𐤕𐤌𐤄𐤅𐤄𐤍𐤌 𐤕𐤀 𐤌𐤄𐤂𐤄𐤋𐤄 𐤌𐤄𐤌 𐤁𐤄𐤓𐤄𐤄 𐤁𐤓𐤄𐤍, 𐤕𐤀 𐤅𐤄𐤁 𐤁𐤄 𐤀𐤓 𐤉𐤅𐤁𐤄𐤍 𐤁𐤄𐤉𐤄𐤂 𐤁𐤓𐤄𐤍, 𐤕𐤀 𐤁𐤁𐤁𐤉𐤄.𐤂 𐤁𐤄𐤄𐤍, 𐤄𐤄𐤓𐤄 𐤌𐤄, 𐤄𐤉𐤄𐤕 𐤄𐤄 𐤄𐤄𐤕 𐤄𐤁𐤄.𐤌 𐤀𐤄𐤄 𐤌𐤄𐤌 𐤁𐤄𐤄𐤄, 𐤄𐤁𐤕 𐤉𐤀𐤄.𐤉𐤁 𐤄𐤉𐤄𐤕 𐤁𐤄𐤅𐤀𐤄 𐤁𐤄𐤕𐤄𐤍 𐤀𐤓 𐤕𐤌 𐤁𐤄𐤉𐤄𐤂 𐤁𐤄𐤅 𐤄𐤕𐤄𐤍𐤄 𐤉𐤀𐤄𐤁𐤄𐤄 Exodul 24:1, 6-8[4]

Această perioadă de 46 de zile, acest Timp de Așteptare, este vremea în care Domnul intră în legământ cu un popor.

Oare Domnul a încheiat legământ cu mileriții în această istorie? Da.

A intrat El în legământ cu biserica creștină la Cincizecime, în vremea lui Hristos? Da.

Așadar, acest timp de întârziere este unul dintre semnele de hotar ale faptului că Domnul intră în legământ cu un popor.

> Si Domnul a zis catre Moise: „Suie-te la Mine pe munte si ramai acolo; si iti voi da table de piatra, Legea si poruncile pe care le-am scris, ca sa-i inveti.” Atunci Moise s-a sculat impreuna cu slujitorul sau Iosua, si Moise s-a suit pe muntele lui Dumnezeu. El a zis batranilor: „Asteptati-ne aici pana ne vom intoarce la voi; iata, Aaron si Hur vor ramane cu voi; daca va avea cineva vreo pricina, sa mearga la ei.” Moise s-a suit pe munte, si un nor a acoperit muntele. Slava Domnului s-a asezat pe muntele Sinai, si norul l-a acoperit timp de sase zile. In ziua a saptea, Domnul l-a chemat pe Moise din mijlocul norului. Infatisarea slavei Domnului era ca un foc mistuitor pe varful muntelui, inaintea ochilor copiilor lui Israel. Moise a intrat in mijlocul norului si s-a suit pe munte. Moise a ramas pe munte patruzeci de zile si patruzeci de nopti. Exodul 24:12-18.

În istoria lui Moise, vedem un timp de întârziere. În acest timp, cele două table simbolizează legământul, iar Domnul intră în legământ și îi dă lui Moise instrucțiuni pentru zidirea templului.

Din 1798 până în 1844, în acei 46 de ani, Domnul ridica templul millerit pentru a putea intra în legământ cu Israelul modern.

Perioada despre care tocmai am citit, legată de Moise și de timpul de așteptare al celor 70 de bătrâni, este numită în istoria biblică Cincizecimea — la cincizeci de zile după Paște. Domnul a poruncit lui Israel să comemoreze Cincizecimea pentru totdeauna. În Noul Testament, Cincizecimea constituie un punct central al Bisericii creștine timpurii, comemorând tocmai această istorie. Găsim aceleași componente la Cincizecime în vremea lui Hristos, în istoria mileriților, iar aceste componente se vor repeta la sfârșitul lumii.

Cincizecimea și timpul de așteptare în Noul Testament

Să privim la Cincizecime din Luca 24:44-52, în cadrul relatării despre drumul spre Emaus.

Mai devreme în Luca, cei doi ucenici care mergeau împreună cu Isus Îl roagă să rămână cu ei. Biblia folosește cuvântul „rămână”. Acolo este marcat un timp de zăbovire, dar noi dorim să marcăm un alt timp de zăbovire în aceeași istorie.

> Iar El [Isus] le-a zis: „Acestea sunt cuvintele pe care vi le-am spus pe când eram încă împreună cu voi: că trebuie să se împlinească toate cele scrise despre Mine în Legea lui Moise, în Prooroci și în Psalmi.” Atunci le-a deschis mintea, ca să înțeleagă Scripturile. Și le-a zis: „Așa este scris și așa trebuia să pătimească Hristos și să învieze din morți a treia zi; și să se propovăduiască în Numele Lui pocăința și iertarea păcatelor la toate neamurile, începând din Ierusalim. Voi sunteți martori ai acestor lucruri. Și iată că Eu trimit peste voi făgăduința Tatălui Meu; dar rămâneți în cetatea Ierusalimului până veți fi îmbrăcați cu putere de sus.”

Timpul de așteptare este marcat de porunca de a aștepta în Ierusalim pentru putere. Aici are loc împuternicirea mesajului pentru milleriți.

A zăbovi înseamnă a aștepta. „Ferice de cel ce așteaptă.” Pentru ce? Împuternicirea.

Nu poți înțelege în mod corect împuternicirea Strigătului de la Miezul Nopții decât dacă înțelegi timpul de întârziere, când li se poruncește să aștepte acea putere. Aceasta face parte din istorie. Pentru ca lumina așezată în urma ta să continue să strălucească, trebuie să înțelegi întreaga istorie.

Poate că încă nu vezi încotro se îndreaptă aceasta, dar mâine va deveni limpede.

Cele trei profeții și vremea întârzierii

Três profecias levaram os mileritas a um equívoco que ocasionou o tempo de demora e o primeiro desapontamento. Essas profecias são as mesmas três das quais William Miller disse ter recebido o ponto de partida: os 1335, os 2520 e os 2300 dias.

Dacă înțelegi că timpul de întârziere este o componentă specifică a Strigătului de la Miezul Nopții, trebuie să întrebi ce a produs timpul de întârziere. Acestea au fost cele trei profeții de timp: 1335, 2520 și 2300.

Dacă respingeți profeția celor 2520 și a celor 1335, negați Strigătul de la Miezul Nopții și cădeți de pe cărare în lumea cea rea de dedesubt.

Acolo ne îndreptăm cu toate acestea.

Ei zăbovesc, pentru că trebuie să aștepte putere de sus, iar în istoria millerită, acea putere a fost Strigătul de la Miezul Nopții.

> Dar voi rămâneți în cetatea Ierusalimului, până când veți fi îmbrăcați cu putere de sus. Și i-a dus afară până spre Betania și, ridicându-Și mâinile, i-a binecuvântat. Și s-a întâmplat că, pe când îi binecuvânta, S-a despărțit de ei și a fost înălțat la cer. Iar ei I s-au închinat și s-au întors în Ierusalim cu mare bucurie. Luca 24:44-52.

Betania este o suburbie a Ierusalimului, la aproximativ o milă și jumătate în afara cetății. În zilele lui Isus, aceasta era o distanță considerabilă, deoarece oamenii mergeau pe jos pretutindeni.

Betania înseamnă „Casa celor săraci”.

Locul preferat al lui Isus era Betania, unde locuiau Lazăr, Maria și Marta.

Este demn de remarcat că Intrarea triumfală este istoria pe care Sora White o folosește pentru a descrie Strigătul de la miezul nopții.

Înainte ca Isus să intre în Ierusalim pentru Intrarea Triumfală, El a zăbovit în Betania, Casa Săracilor. Există un timp de zăbovire care precede Intrarea Triumfală, după cum există și un timp de zăbovire care precede Strigătul de la Miezul Nopții. Acestea sunt istorii paralele, însă noi încă ne ocupăm de Luca 24:44-52 și de așteptarea și zăbovirea în Ierusalim.

În Early Writings, pagina 247, vorbind despre istoria millerită, sora White spune:

> Dezamăgiții au văzut din Scripturi că se aflau în timpul întârzierii și că trebuiau să aștepte cu răbdare împlinirea vedeniei. Aceleași dovezi care îi determinaseră să-L aștepte pe Domnul lor în 1843 i-au făcut să-L aștepte în 1844.

La Strigătul de la Miezul Nopții, milleriții au avut înțelegerea Scripturilor deschisă.

„Cei dezamăgiți" de la prima dezamăgire au văzut din Scripturi că se aflau în vremea întârzierii, iar aceleași dovezi care îi conduseseră să prezică anul 1843 ca fiind revenirea Domnului dovedeau acum anul 1844.

Ce făcuse Domnul pentru ei? Le deschisese înțelegerea. Aceasta este o istorie paralelă cu cea a ucenicilor.

Timpul de întârziere al lui Iacov și legământul

Există un timp de zăbovire în istoria lui Iacov. Acest timp de zăbovire luminează multe adevăruri profetice, deși noi nu vom atinge decât câteva dintre ele.

Geneza 28, începând cu versetul 10, arată că istoria lui Iacov prefigurează sfârșitul lumii. Fiii lui Iacov îi reprezintă pe cei 144.000 la sfârșitul lumii.

Iacov a avut fii de la patru femei—două soții, Rahela și Lea, și două concubine. El a trebuit să lucreze pentru soțiile sale: 2520 de zile pentru Lea și 2520 de zile pentru Rahela. În istoria lui Iacov, vedem ambele perioade de 2520, reprezentând Regatul de Nord și Regatul de Sud.

Iacob este un simbol al istoriei millerite și al celor 144.000. Istoria sa ar trebui să ne ofere lumină la sfârșitul lumii.

> Și Iacov a ieșit din Beer-Șeba și s-a dus spre Haran. Și a ajuns la un anumit loc și a rămas acolo toată noaptea, fiindcă soarele apusese; și a luat din pietrele locului aceluia și le-a pus drept căpătâi, și s-a culcat în locul acela ca să doarmă. Și a visat, și iată, o scară era așezată pe pământ, iar vârful ei ajungea până la cer; și iată, îngerii lui Dumnezeu se suiau și se coborau pe ea. Și, iată, Domnul stătea deasupra ei și a zis: Eu sunt Domnul Dumnezeul lui Avraam, tatăl tău, și Dumnezeul lui Isaac; țara pe care zaci ți-o voi da ție și seminței tale: Și sămânța ta va fi ca pulberea pământului, și te vei întinde spre apus și spre răsărit și spre miazănoapte și spre miazăzi; și în tine și în sămânța ta vor fi binecuvântate toate familiile pământului. Și, iată, Eu sunt cu tine și te voi păzi pretutindeni pe unde vei merge și te voi aduce înapoi în țara aceasta; căci nu te voi părăsi până nu voi împlini ceea ce ți-am spus. Geneza 28:10-15.

Domnul intră în legământ cu Iacov. Când Domnul intră în legământ cu Moise și Israel, există un timp de întârziere; când El intră în legământ cu Iacov, există un timp de întârziere; când El intră în legământ cu Israelul modern în istoria millerită, există un timp de întârziere; și când El intră în legământ cu biserica creștină la Cincizecime, există un timp de întârziere.

În această istorisire, în timpul zăbovirii, Domnul deschide înțelegerea poporului Său față de Cuvântul Său, simbolizat prin scara pe care îngerii se suiau și se coborau — un simbol al comunicării dintre Dumnezeu și om.

> Na Iakobo akanguka kutoka usingizini wake, akasema, Hakika Bwana yuko mahali hapa, nami sikulijua. Akaogopa, akasema, Mahali hapa panatisha jinsi gani! Hapa si pengine ila ni nyumba ya Mungu, na hapa ndipo mlango wa mbinguni. Mwanzo 28:16-17.

La Strigătul de la Miezul Nopții, fecioarele millerite se trezesc și devin Casa lui Dumnezeu. El intră în legământ cu ele, făcându-le Israelul modern.

> Iacov s-a sculat dis-de-dimineață, a luat piatra pe care o pusese drept căpătâi, a ridicat-o ca stâlp de aducere-aminte și a turnat untdelemn pe vârful ei. Și a pus locului aceluia numele Betel; dar mai înainte cetatea se numea Luz. Geneza 28:18-19.

„Luz” este schimbat. Mileriții nu erau poporul lui Dumnezeu în 1798. Istoria mileriților este istoria felului în care El intră în legământ cu ei și îi face poporul Său, schimbându-i din „Luz” în „Betel”.

> Și Iacov a făcut o jurământă, zicând: Dacă Dumnezeu va fi cu mine și mă va păzi pe calea aceasta pe care merg, și-mi va da pâine să mănânc și îmbrăcăminte să mă îmbrac, astfel încât să mă întorc în pace în casa tatălui meu, atunci Domnul va fi Dumnezeul meu; și piatra aceasta, pe care am pus-o ca stâlp, va fi casa lui Dumnezeu; și din tot ce-mi vei da, îți voi da negreșit a zecea parte. Geneza 28:20-22.

Legământul lui Iacov este intrarea în legământ. El îi cere lui Dumnezeu să-l păzească pe cale — pe Căile cele Vechi — și să-i dea pâine să mănânce. Milleriții trebuie să-și mănânce propria pâine și să nu se întoarcă la nebunia protestantă.

Dacă vom continua să mâncăm pâinea pe care ne-o dă Dumnezeu, El Își va menține legământul cu noi. Pâinea și îmbrăcămintea din jurământul lui Iacov simbolizează adevărurile de pe Harta din 1843, pe care Ellen White o numește Stânca veacurilor — Căile cele vechi și pâinea.

> “Lepanta pe care Iacov a văzut-o în vedenia de noapte, cu temelia ei sprijinită pe pământ și cu treapta ei cea mai de sus ajungând până la cerurile cele mai înalte; Dumnezeu Însuși deasupra scării, iar slava Sa strălucind asupra fiecărei trepte; îngerii urcând și coborând pe această scară de strălucitoare lumină, este un simbol al comunicării neîncetate menținute între această lume și locurile cerești. Dumnezeu Își împlinește voia prin mijlocirea îngerilor cerești, aflați într-o continuă legătură cu omenirea. Această scară descoperă un canal direct și important de comunicare cu locuitorii acestui pământ. Scara I-a reprezentat lui Iacov pe Răscumpărătorul lumii, care leagă pământul și cerul laolaltă. Oricine a văzut dovada și lumina adevărului și primește adevărul, mărturisindu-și credința în Isus Hristos, este un misionar în cel mai înalt sens al cuvântului. El este primitorul comorilor cerești și este datoria lui să le împărtășească, să

răspândească ceea ce a primit.” Fundamentals of Christian Education, 270.

عندما يفتح أذهانهم في زمن الانتظار، فإنه يفعل ذلك بإرسال الملائكة صعوداً ونزولاً على السُّلَّم.

Dacă ați primit adevărul, aveți responsabilitatea de a-l împărtăși. Dacă vă împliniți responsabilitatea, deveniți scara — canalul de comunicare. Suntem chemați să fim acel canal.

> Scara reprezenta pe Hristos; El este canalul de comunicare dintre cer și pământ, iar îngerii urcă și coboară într-o necurmată legătură cu neamul omenesc căzut. Cuvintele lui Hristos adresate lui Natanael erau în armonie cu simbolul scării, când El a spus: „Adevărat, adevărat vă spun că, de acum încolo, veți vedea cerul deschis și pe îngerii lui Dumnezeu suindu-se și coborându-se peste Fiul omului.” Aici, Răscumpărătorul Se identifică pe Sine drept scara tainică, cea care face posibilă comunicarea dintre cer și pământ.” Review and Herald, 11 noiembrie 1890.

Iacov are un timp de zăbovire; el zăbovește și visează scara, care Îl reprezintă pe Domnul deschizând înțelegerea Cuvântului Său poporului Său în timpul zăbovirii. În această istorie, Domnul intră în legământ cu poporul Său, luându-i din Luz și făcând din ei Betelul—Casa lui Dumnezeu.

Canalul de comunicare reprezentat de îngerii care se suiau și coborau pe scară, care este Hristos, este de asemenea reprezentat în Zaharia. Sora White comentează asupra acestui lucru în Review and Herald, 20 iulie 1897, deși folosește un simbol diferit.

> „Cei unși care stau înaintea Domnului întregului pământ au poziția dată odinioară lui Satana ca heruvim ocrotitor. De către ființele sfinte care înconjoară tronul Său.”

Ce sunt „ființele sfinte”? Îngerii. „Prin ființele sfinte care înconjoară tronul Său, Domnul menține o comunicare neîncetată cu locuitorii pământului.” Aceasta este scara. Numai că, aici, sora White nu va folosi scara ca simbol.

> „Uleiul de aur reprezintă harul prin care Dumnezeu întreține candelele credincioșilor, ca ele să nu pâlpâie și să se stingă. Dacă acest ulei sfânt nu ar fi turnat din cer prin mesajele Duhului lui Dumnezeu, puterile răului ar avea control deplin asupra oamenilor.
>
> „Dumnezeu este dezonorat atunci când nu primim comunicările pe care ni le trimite. Astfel refuzăm untdelemnul de aur pe care El ar vrea să-l toarne în sufletele noastre pentru a fi transmis celor aflați în întuneric. Când se aude chemarea: «Iată, Mirele vine; ieșiți-I în întâmpinare», cei care nu au primit untdelemnul sfânt, care nu au păstrat harul lui Hristos în inimile lor, vor constata, asemenea fecioarelor neînțelepte, că nu sunt pregătiți să-și întâmpine Domnul. Ei nu au, în ei înșiși, puterea de a dobândi untdelemnul, iar viața lor este ruinată. Dar dacă Duhul Sfânt al lui Dumnezeu este cerut, dacă stăruim în rugăciune, așa cum a făcut Moise: «Arată-mi slava Ta», iubirea lui Dumnezeu va fi turnată în inimile noastre. Prin țevile de aur, untdelemnul de aur ne va fi transmis. «Nu prin putere, nici prin tărie, ci prin Duhul Meu, zice Domnul oștirilor.» Primind razele strălucitoare ale Soarelui Neprihănirii, copiii lui Dumnezeu strălucesc ca lumini în lume.” Review and Herald, 20 iulie 1897.

În istoria lui Iacov, avem istoria Millerită. Există un timp de întârziere, iar el vede scara care reprezintă comunicarea dintre Cer și Pământ.

Zaharia ne vorbește despre două țevi de aur. O scară are două bare principale, dar Zaharia le numește două țevi de aur.

Trebuie să primim mesajele care coboară pe scara Cerului și să le transmitem altora. Dacă facem aceasta, devenim parte a scării, parte a procesului de comunicare.

Sora White leagă aceasta de parabola celor zece fecioare.

În istoria millerită, ei împlineau parabola celor Zece Fecioare. Timpul de întârziere al lui Iacov este timpul de întârziere din Matei 25 și Habacuc 2: „Chiar dacă vedenia întârzie, așteapt-o."

Povestea lui Iacov și a lui Zaharia reprezintă aceleași perioade de întârziere.

Timpul de întârziere arată, între altele, că Domnul este pe punctul de a spori înțelegerea Cuvântului lui Dumnezeu de către urmașii Săi. Dacă nu primești acel Untdelemn sfânt, ești o fecioară neînțeleaptă.

Când ajungi la această istorie, când se închide ușa și ești o fecioară neînțeleaptă, Sora White spune: „Cele mai triste cuvinte care au fost auzite vreodată: «Nu vă cunosc.»"

Nu poți separa timpul de așteptare de Strigătul de la Miezul Nopții. Timpul de așteptare produce revărsarea Duhului Sfânt, care deschide înțelegerea poporului lui Dumnezeu față de Cuvânt la Strigătul de la Miezul Nopții și oferă untdelemnul care le deosebește pe fecioarele înțelepte de cele neînțelepte.

Perioada de întârziere și miracolul suprem al încoronării lui Hristos

Există un timp de întârziere atunci când Hristos a săvârșit actul Său culminant — învierea lui Lazăr.

Isus a primit mesajul: „Lazăr este bolnav. Vino și îngrijește-te de el." Dar Isus nu a mers imediat.

Soră White spune că ucenicii s-au poticnit în această privință. Ei se întrebau de ce nu avea să-l ajute pe prietenul Său sau să-Și dovedească puterea ca Mesia. Dar El a întârziat.

> „Întârziind să vină la Lazăr, Hristos a avut un scop de îndurare față de aceia care nu-L primiseră. El a zăbovit pentru ca, înviindu-l pe Lazăr din morți, să dea poporului Său încăpățânat și necredincios o nouă dovadă că El era într-adevăr „învierea și viața". El nu voia să renunțe la orice speranță pentru popor, pentru oile sărmane și rătăcitoare ale casei lui Israel. Inima Lui se frângea din pricina nepocăinței lor. În îndurarea Sa, El Și-a propus să le dea încă o dovadă că El era Restauratorul, Singurul care putea aduce la lumină viața și nemurirea. Aceasta trebuia să fie o dovadă pe care preoții nu o puteau interpreta greșit. Acesta a fost motivul întârzierii Sale de a merge în Betania." The Desire of Ages, 529.

A mai zăbovit pentru a le da încă o dovadă că avea puterea de a aduce morții la viață.

Această minune încununătoare, învierea lui Lazăr, a pus pecetea lui Dumnezeu asupra lucrării Sale și a pretenției Sale la divinitate.

La Strigătul de la Miezul Nopții, Domnul le ridică pe fecioarele înțelepte. Aceasta este o ilustrare a procesului de sigilare. Milleriții erau sigilați, oferind o ilustrare a sigilării celor 144.000.

Lecția lui Lazăr este că Hristos poate lua pe cineva mort în greșeli și păcate și să-l aducă la viață.

În pasajul despre Lazăr, Hristos definește moartea ca somn.

Toți dorm. El întârzie. Îl va învia pe Lazăr, aducându-i la viață și punându-Și pecetea asupra lor. Aceasta este minunea Sa încununătoare.

Trong lịch sử của chúng ta, khi Ngài đóng ấn cho 144.000 người, Ngài dựng họ lên như một cờ hiệu.

Zaharia spune că acel steag este ca niște pietre prețioase într-o coroană. Acesta este actul Său de încununare.

Cu revărsarea și deschiderea adevărului în istoria millerită, timpul întârzierii marchează momentul în care Domnul descoperă adevărul. Scara, cu îngeri urcând și coborând, este locul unde are loc procesul de sigilare.

Intrarea triumfală și strigătul de la miezul nopții

Acum privim la Intrarea triumfală. Observați cu ce compară sora White Intrarea triumfală în Spiritul Profeției, volumul 4, pagina 250.

> „Strigătul de la miezul nopții nu era susținut atât de mult prin argument, deși dovada Scripturii era clară și concludentă. Îl însoțea o putere constrângătoare care mișca sufletul. Nu exista îndoială, nu exista punere sub semnul întrebării. Cu prilejul intrării triumfale a lui Hristos în Ierusalim, oamenii care se adunaseră din toate părțile țării ca să țină sărbătoarea s-au îndreptat în număr mare spre Muntele Măslinilor, iar când s-au alăturat mulțimii care Îl însoțea pe Isus, au fost cuprinși de inspirația acelui ceas și au contribuit la întărirea strigătului: „Binecuvântat este Cel ce vine în Numele Domnului!” [Matei 21:9.] În același fel, necredincioșii care veneau în număr mare la adunările adventiste — unii din curiozitate, alții numai ca să batjocorească — au simțit puterea de convingere care însoțea solia: „Iată, Mirele vine!””

Intrarea triumfală reprezintă Strigătul de la Miezul Nopții.

Să citim ce spune sora White despre Intrarea triumfală în The Youth’s Instructor, 21 februarie 1901.

> „Vremea intrării lui Hristos în Ierusalim era cel mai încântător anotimp al anului. Muntele Măslinilor era acoperit cu verdeață, iar dumbrăvile erau frumoase prin frunzișul lor felurit. Din ținuturile dimprejurul Ierusalimului, mulți oameni veniseră la sărbătoare cu o dorință stăruitoare de a-L vedea pe Isus.”

De ce? Pentru că au auzit despre Lazăr.

„Minunea încununătoare a Mântuitorului, prin învierea lui Lazăr din morți, avusese un efect minunat asupra oamenilor, iar o mulțime mare și entuziastă a fost atrasă spre locul unde Isus zăbovea.”

Astfel, El zăboveşte în Betania înainte de Intrarea triumfală.

Aceasta se referă la Timpul de Aşteptare.

Era aproape de mijlocul după-amiezii când Isus i-a trimis pe ucenicii Săi în satul Betfaghe, zicând: „Mergeți în satul dinaintea voastră și îndată veți găsi o măgăriță legată și un mânz împreună cu ea; dezlegați-i și aduceți-i la Mine. Și dacă vă va spune cineva ceva, să spuneți: Domnul are trebuință de ei; și îndată îi va trimite.”

Aceasta a fost prima dată în timpul slujirii Sale când Hristos a consimțit să călărească, iar ucenicii au interpretat aceasta ca pe un semn că El era pe punctul de a-Și afirma puterea și autoritatea împărătească și de a-Și lua locul pe tronul lui David. Cu bucurie, ei au împlinit însărcinarea. Au găsit mânzul, l-au dezlegat și l-au adus la Isus, care a şezut pe el. Când Isus Și-a luat locul pe animal, văzduhul s-a umplut de aclamații de laudă și de triumf. El nu purta niciun semn exterior al regalității, nu era îmbrăcat în veşminte de stat și nici nu era urmat de soldați. Dar era înconjurat de o mulțime stăpânită de aşteptare înfierbântată. Tocmai înviase un mort. Oamenii credeau că El venea să fie Mântuitorul lui Israel. Cine erau aceşti oameni?

Mulți se amăgesc că ceasul emancipării lui Israel este aproape. În imaginația lor văd armata romană risipită și izgonită din Ierusalim, iar națiunea iudaică din nou liberă de sub jugul asupritorului. Din gură în gură trece întrebarea: „Doamne, în vremea aceasta ai de gând să aşezi din nou Împărăția lui Israel?” Mulți din mulțime își amintesc cuvântul profetului: „Saltă de veselie, fiica Sionului; strigă de bucurie, fiica Ierusalimului; iată că Împăratul tău vine la tine; El este neprihănit și biruitor, smerit și călare pe un măgar.” Fiecare se străduieşte să-l întreacă pe celălalt în a răspunde trecutului profetic. Strigătul răsună din munte și din vale: „Osana Fiului lui David!” — Strigătul de la Miezul Nopții — „Binecuvântat este Cel ce vine în Numele Domnului; osana în locurile preaînalte.”

Nicio jale sau tânguire nu se auzea în acea procesiune. Cei care odinioară fuseseră orbi, dar ale căror ochi fuseseră vindecați de Fiul lui Dumnezeu, mergeau în frunte.

Cine merge în frunte? Cei care odinioară au fost laodiceeni.

Se apropiau strâns de Isus, în timp ce unul pe care El îl înviase din morți conducea animalul pe care călărea. Cei odinioară surzi și muți, acum vindecați, contribuiau la sporirea veselului „Osana!”. Ologii, acum umblând, rupeau ramuri de finic și le aşterneau în calea Lui.

„Leprosul, odinioară izgonit din societate, era acolo, curățit prin puterea Mântuitorului. Și-a aşternut haina în calea Mântuitorului, exclamând: «Lăudați pe Domnul, căci este bun, căci îndurarea Lui ține în veci.»”

„Vindecatul îndrăcit era acolo, acum întreg la minte, adăugându-și mărturia: «Domnul a făcut lucruri mari pentru mine, de care mă bucur.»”

„Cei readuși la viață erau acolo, lăudându-L. Văduva și orfanul vorbeau despre lucrările Sale minunate. Copilași, cei vindecați de boli și cei aduși înapoi din mormânt, presărau calea Răscumpărătorului cu ramuri de palmier și flori.”

Așadar, Isus zăbovește în Casa Săracului, făcând referire la Timpul Zăbovirii.

De ce? Pentru că El este pe punctul de a-Și revărsa Duhul Sfânt și de a le deschide înțelegerea, făcând referire la Strigătul de la Miezul Nopții.

În această istorisire, El vine ca Împărat, făcând referire la 22 octombrie 1844. Vine Isus să primească o împărăție la 22 octombrie 1844? Da.

Acesta este Intrarea triumfală, și sunt aceia care vor înălța Strigătul de la miezul nopții.

Cine sunt acești oameni? Ei sunt cei transformați prin puterea lui Hristos.

Mesajul neprihănirii lui Hristos, al puterii Sale de a ne schimba din orbi în oameni care văd, din morți în vii, din leproși în curați, este purtat în istoria Intrării triumfale, prefigurând Strigătul de la miezul nopții. Ce poartă acel mesaj?

Pe ce călărește Hristos? Pe o măgăriță. Mesajul Islamului este cel care poartă mesajul neprihănirii lui Hristos.

În 1840, împuternicirea soliei primului înger a fost legată de restrângerea Islamului. Prima solie conduce la a doua solie; ele nu pot fi separate.

Primul Mesaj îl poartă pe al Doilea Mesaj.

Mesajul Întâi a fost confirmat atunci când islamul a fost restrâns, împlinindu-se astfel profeția. Această confirmare a întărit Mesajul Primului Înger și i-a determinat pe protestanți să-și închidă ușile în fața lui.

Închiderea ușilor de către bisericile protestante a constituit respingerea Mesajului Islamului.

Istoria millerită prefigurează istoria noastră.

Mesajul neprihănirii lui Hristos în timpul sigilării celor 144.000, când Domnul Își revarsă Duhul Sfânt și deschide Scripturile pentru laodiceenii și leproșii adventismului, este purtat din nou de măgar — Mesajul Islamului.

„În vara și toamna anului 1844 a fost vestită proclamarea: «Iată, Mirele vine». Atunci s-au conturat cele două categorii reprezentate prin fecioarele înțelepte și cele neînțelepte — o categorie care privea cu bucurie spre arătarea Domnului și care se pregătise cu stăruință pentru a-L întâmpina; o altă categorie care, influențată de teamă și acționând din impuls, se mulțumise cu o teorie a adevărului, dar era lipsită de harul lui Dumnezeu. În parabolă, când a venit mirele, «cele ce erau gata au intrat cu el la nuntă». Venirea mirelui, prezentată aici, are loc înainte de nuntă. Nunta reprezintă primirea de către Hristos a împărăției Sale. . . .” Tragedia veacurilor, 427

Intrarea triumfală este venirea Împăratului. La 22 octombrie 1844, El primește Împărăția. Aceasta este Intrarea triumfală.

În această perioadă de timp cele două clase sunt pecetluite în destinul lor.

> चउँकी, “हेर, दुलहा आउँदै हुनुहुन्छ,” भन्ने घोषणा 1844 को गर्मीमा हजारौँलाई प्रभुको शीघ्र आगमनको अपेक्षा गर्नतर्फ डोर्‍याय़ो। नयिुक्त समयमा दुलहा आउनुभयो, मानसिहरूले अपेक्षा गरेझैँ पृथ्वीमा होइन, तर स्वर्गमा प्राचीन दनिहरूका सामु, ववाहिमा, अर्थात् उहाँको राज्यको ग्रहण गर्न। “जो तयार थएि, तनीहरू उहाँसँग ववाहिमा भत्रि पसे: अनि ढोका”—के?—“बन्द भयो।” तनीहरू ववाहिमा व्यक्तशिः उपस्थति हुनु पर्ने थएिन; कनिकि ववाह स्वर्गमा हुन्छ, जबकि तनीहरू पृथ्वीमा छन्। ख्रीष्टका अनुयायीहरूले “आफ्ना प्रभुको प्रतीक्षा गर्नुपर्छ, जब उहाँ ववाहबाट फर्कनुहुनेछ।” लूका 12:36। तर तनीहरूले उहाँको कार्य बुझ्नुपर्छ, र उहाँ परमेश्वरको सामु भत्रि पस्नुहुँदा वश्विासद्वारा उहाँको पछि लाग्नुपर्छ। यही अर्थमा तनीहरू ववाहिमा भत्रि पस्ने भनएिका हुन्। The Great Controversy, 427.

Referințe scripturale la timpul de așteptare

Câteva pasaje din Scriptură evidențiază timpul de întârziere. Le vom parcurge pe scurt și vom încheia cu o declarație a sorei White.

> În timp ce mirele întârzia, toate au ațipit și au adormit. Matei 25:5.

Chiar aici, 22 martie 1844, făcând referire la Timpul de Întârziere.

22 martie 1844 nu este o dată prezisă de profeția biblică. Este data pe care milleriții au înțeles-o greșit, dar ea a produs prima dezamăgire și a marcat timpul întârzierii.

Les Écritures n’affirment pas que Dieu produit le temps de retard. C’est l’incompréhension du peuple qui le produit : « Si la vision tarde, attends-la, car elle ne tardera pas, elle ne ment point. »

> Ferice de cel ce va aştepta şi va ajunge la o mie trei sute treizeci şi cinci de zile! Iar tu, mergi-ţi calea până va veni sfârşitul; căci tu te vei odihni şi te vei scula iarăşi în partea ta de moştenire la sfârşitul zilelor. Daniel 12:12-13.

Îl poți citi în două feluri. Oricum ar fi:

Ferice de cel ce va aștepta și va ajunge la o mie trei sute treizeci și cinci. Iar tu, mergi-ți calea până va veni sfârșitul; căci tu te vei odihni și te vei scula iarăși în partea ta de moștenire, la sfârșitul zilelor.

Binecuvântarea ajungerii la 1335 nu privește doar atingerea sfârșitului profeției de timp. Cei 1335 se încheie în 1843 pe Diagramă. Binecuvântarea nu este doar sfârșitul profeției, ci experiența timpului de întârziere. Binecuvântarea are loc între Timpul de Întârziere și 22 octombrie 1844. Aici trebuie să aștepți. „Ferice de cel ce va aștepta.”

> De aceea Domnul va aştepta ca să Se îndure de voi şi de aceea Se va înălţa ca să aibă milă de voi; căci Domnul este un Dumnezeu al judecăţii: fericiţi sunt toţi cei ce Îl aşteaptă. Isaia 30:18.

Așteptarea este din vremea zăbovirii până la 22 octombrie 1844. Dacă Îl aștepți, vei fi binecuvântat.

> Căci vedenia este încă pentru o vreme hotărâtă, dar la sfârșit va vorbi și nu va minți: chiar dacă întârzie, așteapt-o; pentru că va veni negreșit, nu va zăbovi. Habacuc 2:3.

Bila je to pogrešna procjena milerita koja je dovela do vremena odgode. Viđenje je za određeno vrijeme — 22. listopada 1844. Neće iznevjeriti, ali će vam se činiti da odgađa zbog pogrešnog razumijevanja.

Oare Domnul a rânduit neînțelegerea? Da. Sora White spune aceasta.

Domnul a produs neînțelegerea prin intermediul Hărții din 1843. William Miller a spus că nu a afirmat niciodată în mod concludent anul 1843, însă în 1843 frații i-au cerut să înlăture „dacă”-ul și să marcheze anul 1843 ca un indicator profetic. Sora White spune că acesta este un indicator profetic, o împlinire a lui Habacuc 2. Acest indicator profetic, marcând în mod dogmatic anul 1843, a produs timpul de întârziere.

> „Ferice de ochii care au văzut lucrurile care au fost văzute în 1843 și 1844. Solia a fost dată. Și nu ar trebui să existe nicio întârziere în repetarea soliei, căci semnele timpului se împlinesc; lucrarea de încheiere trebuie să fie făcută. O mare lucrare va fi făcută într-un timp scurt. O solie va fi dată curând, prin rânduiala lui Dumnezeu, care se va amplifica până la un mare strigăt. Atunci Daniel va sta în partea lui de moștenire, pentru a-și da mărturia.” Manuscript Releases, volumul 21, 437.

Observați Daniel 12:12-13: „Ferice de cel ce va aștepta și va ajunge la o mie trei sute treizeci și cinci de zile.” — „Ferice de cel ce ajunge la 1335. Ferice de cel ce ajunge la 1843”, acesta este versetul 12.

Versetul 13:

> Dar mergi pe calea ta până la sfârșit; căci te vei odihni și vei sta în partea ta de moștenire la sfârșitul zilelor. Daniel 12:12-13.

Sora White at leagă versetele 12 și 13, spunând că binecuvântarea celor 1335 se împlinește în 1843 și 1844. Nu este vorba despre un moment punctual în timp, ci despre aceia care așteaptă Intrarea triumfală în Ierusalim a lui Hristos, recunosc îngerii care urcă și coboară pe scară și intră în legământ cu Domnul atunci când El le dă cele două table ale legământului.